

STEVE BERRY

DE ADMIRAAL

DE FONTEIN

ACHT JAAR GELEDEN

Cotton Malone haatte begrafenissen. Alleen een bruiloft was erger. Er werd bij beide gelegenheden van je verwacht dat je bepaalde emoties vertoonde en allebei rakelden herinneringen op die beter vergeten konden worden. Hij had er maar een handvol bijgewoond sinds hij zes jaar geleden bij de marine was vertrokken om fulltime voor het ministerie van Justitie te gaan werken. De begrafenis van vandaag werd verder bemoeilijkt door het feit dat hij de man in de kist niet echt had gemogen.

Scott Brown was getrouwd geweest met Ginger, de zus van zijn vrouw, Pam. Scott had nooit een echte baan gehad, maar constant geprobeerd investeerders een of andere riskante onderneming aan te smeren. Zijn meeste plannetjes grensden aan wat wettelijk was toegestaan. Twee jaar terug moest Malone een goed woordje voor hem doen bij de Texaanse autoriteiten om zo'n sjoemelpraktijk, waarmee een paar honderdduizend dollar en een heleboel kwade veefokkers gemoeid waren, recht te breien. Gelukkig had Scott het geld nog en wist hij er na terugbetaling mee weg te komen.

Ditmaal was het anders gelopen.

Scott Brown was dood.

Omgekomen bij een duikongeluk voor de kust van Haïti. Wat hij daar deed mocht God weten. En het kon de Haïtiaanse functionarissen ook niet schelen. Ze visten hem uit de Caraïbische Zee, bestempelden zijn dood als een ongeval en verscheepten hem naar huis om begraven te worden.

Weer een probleem minder voor de Haïtianen.

Weer eentje meer voor Malone.

'Je moet naar Haïti,' zei zijn vrouw tegen hem. 'Ginger is er ka-

pot van.’

Pams zus was twee jaar jonger, tien jaar minder volwassen, en viel op foute jongens. Scott was haar derde echtgenoot. Van het hele stel was hij waarschijnlijk de beste, wat niet echt moeilijk was. Een knappe gast, nooit om een woord verlegen, een allemansvriend, wat hem als zwendelaar ongetwijfeld goed van pas was gekomen. Zijn probleem was alleen dat hij, om in kaarttermen te spreken, niet wist wanneer hij moest spelen, wanneer hij moest passen, en wanneer hij van tafel moest weglopen. Hij kon de verlokkingen van het snelle geld niet weerstaan. Zo simpel was het. Gelukkig waren er geen kinderen uit het huwelijk geboren en had Ginger een vaste baan om de rekeningen te betalen.

‘En waarom zou ik naar Haïti moeten?’ vroeg hij. ‘Scott is verdronken. Zaak gesloten.’

Het lichaam was vergezeld gegaan van een rapport. Het document vermeldde alles wat de lokale autoriteiten wisten – bar weinig – en was ondertekend door een politie-inspecteur in Cap-Haïtien.

‘Scott heeft Ginger gebeld, de dag voordat hij stierf. Het klonk alsof hij in de problemen zat. Hij zei dat er mensen achter hem aan zaten.’

‘Hij was een pathologische leugenaar, en hij zat altijd in de problemen.’

Hij zag de uitdrukking op haar gezicht. De uitdrukking die zei: je kunt zo veel tegenpruttelen als je wilt, maar je gaat erheen om te kijken wat er is gebeurd. Dus besloot hij het over een andere boeg te gooien: ‘Ik heb volgende week vrij. Ik dacht dat je wilde dat ik thuisbleef om meer tijd met jou en Gary door te brengen.’

Zijn zoon was acht en groeide snel op. Eerst had de marine hem van huis gehouden, nu was het zijn werk voor de Magellan Billet. Hij had het grootste deel van Gary’s kindertijd gemist, een pijnlijk punt tussen hem en Pam.

Hun huwelijk stond onder druk. En dat wisten ze allebei.

‘Ik wil dat je dit doet,’ sprak ze op kalme toon. ‘Het zal Ginger helpen om het te verwerken.’

‘Waar zoek ik dan naar?’

‘Hoe moet ik dat nou weten? Jij bent de geheim agent. Zoek uit

wat er met hem is gebeurd.’

Het had geen zin verder tegen te stribbelen. Als Pam eenmaal iets had besloten, hielp er geen lievermoederen meer aan.

De dienst bij het graf liep ten einde. De weinige aanwezigen condoleerden Ginger.

‘Dan kan ik beter eerst in hun appartement gaan kijken,’ zei hij.

De Browns woonden aan de zuidzijde van Atlanta.

‘Ik betwijfel of je zus helemaal eerlijk is geweest over waar haar echtgenoot bij betrokken was. Ze weet hoe wij erover denken.’

Pam gaf hem een sleutel uit haar tas. ‘Ik heb lang genoeg met een agent samengeleefd om te weten hoe het werkt. Na de begrafenis zit iedereen bij ons thuis, dus ga er nu heen.’

Hij begon zich af te vragen in hoeverre ze dit van tevoren had gepland.

‘Ik hou van mijn zus,’ zei ze. ‘Maar ze is blind als het op mannen aankomt. God mag weten wat zich daar allemaal heeft afgespeeld.’

Van Steve Berry verschenen eveneens bij De Fontein:

- De Amberzaal* (2004)
- De Romanov voorspelling* (2005)
- Het derde geheim* (2006)
- De erfenis van de Tempeliers* (2007)
- De Alexandrië-connectie* (2008)
- Het Venetiaans bedrog* (2009)
- Het geheim van de kathedraal* (2010)
- Het complot van Parijs* (2011)
- De tombe van de keizer* (2012)
- Het Columbus mysterie* (2013)

Dit is een exclusieve e-bookuitgave

A 2012 Ballantine Books eBook Original

Oorspronkelijke titel *The Admiral's Mark*

Published in the United States by Ballantine Books, an imprint of The Random House Publishing Group, a division of Random House, Inc., New York

Copyright © 2012 by Steve Berry

The right of Steve Berry to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2013 voor deze e-bookuitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Gert-Jan Kramer

Omslagontwerp [volgt nog]

Omslagillustratie [volgt nog]

Vormgeving binnenwerk V3-Services, Baarn

ISBN 978 90 261 3480 7

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.